

Gorzyce

Wieś arcybiskupów gnieźnieńskich w kluczu żnińskim, parafia własna. Wieś wzmiankowana w bulli gnieźnieńskiej (1136).

Lit.: *Historia powiatu żnińskiego*, s.165 n.; Topolski J., *Rozwój latyfundium arcybiskupstwa*, s. 55-59;

źródła: Acta Visitationes;

[1577] Obciążenia fiskalne obejmowały 12 śladów i 2 ślady sołeckie [Pawiński, s. 184].

[1579] Podatki uiszczano z 11 śladów osiadłych, 9 opustoszałych oraz 2 sołeckich [Pawiński, s. 184].

[1618] Pobór w wysokości 12 fl 25 gr z 8 łanów osiadłych, 2 łanów sołeckich oraz z 8 i pół łanów opustoszałych [Parczewski, s. 247].

[ok. 1710] Był tu dym oraz półdym [Bibl. Kórnicka PAN, rękopis BK 360, k. 77].

[1775] Wieś nieuwzględniona w zachowanej tabeli podymnego (podobnie jak inne wsie arcybiskupie w kluczu Żnin – Jaraczewo) [APP, Tabela Kcynia 37].

[1788] We wsi było 25 dymów [Magazin für die neue Historie und Geographie, Bd. 22, Halle 1788, s. 65 (73)].

Gorzyce [parafia]

Parafia rzymsko-katolicka w dawnej archidiecezji gnieźnieńskiej, archidiakonacie gnieźnieńskim oraz dekanacie Żnin. Do parafii przynależały: Gorzyce, Nadborowo, Nadborówko Słabomierz, Sulinowo oraz Dochanowo. Prawa patronatu przysługiwały arcybiskupom gnieźnieńskim.

Kościół parafialny p. w. Wszystkich Świętych (drewniany) odbudowany w roku 1560, konsekrowany w 1590. Wielokrotnie wizytowany [Librowski S., *Repertorium*, passim]. Akta wizytacji przechowują archiwa kościelne w Gnieźnie i Włocławku.

źródła LBG I, s. 157-157;

[plebani]

1416 r. – Andrzej, LBG I, s. 156;

1427, 1434, 1437 r. – Stanisław, LBG I, s. 156-157;

ok. 1511 r. – Jan Niemierza, LBG I, s. 156;

1699 r. – Marcin Żeromski, Teki Dworzaczka;